

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANUL LXXIII.

Câte-va cuvinte adevărate.*)

(La adresa primului ministru Szell)

I.

De un timp încoace în dieta și presa maghiară foarte mult se vorbește și se scrie despre modalitatea, cum are de-a se deslega cestiunea naționalităților.

În privința acésta oratorii din parlament, dimpreună cu publiciștii maghiari, au două fețe, una mândră și încruntată, ce o îndreaptă înăuntrul țării și cu care privesc lucrurile din punctul lor de vedere egoist-esclusivist și despotice; și alta nevinovată, zimbătoare și generoasă, cu care se arată înaintea străinătății de câte ori e vorba de naționalitățile din Ungaria. Când deputații și publiciștii maghiari merg pe la congresele interparlamentare, la Bruxelles, Christiania etc., asigură serbătorește și unisono, că naționalitățile nici într-o țară a Europei nu se bucură de o libertate așa de mare și de atâtea frumoase drepturi ca în Ungaria. Spre dovedirea acestei teze se provacă la legea din 1868 despre îndreptățirea naționalităților.

Nu-mi e obiceiul a susținea pe nimenea, că ar vorbi și ar scrie cu rea credință. Dér admitând chiar, că toți cei-ce vorbesc astfel, ar crede în adevăr ceea-ce spun, trebuie să le declar categoric, că sunt în cea mai mare rătăcire, sau în cea mai crasă ignoranță, decât cred, că vre-una din dispozițiunile legii amintite, favorabilă naționalităților, se execută.

Dacă d-nii deputați și reprezentanții presei maghiare ar voi a se informa serios despre manipularea administrațiunii noastre de jos până sus, s'ar convinge, că toate dispozițiunile legii de naționalitate sunt de fapt cassate și drepturile minime garantate naționalităților în acea lege sunt ignorate pe deplin, atât cu privire la folosirea limbii pe terenul politic, cât și pe terenul bisericesc și scolastic.

Abstragând delă multe altele nedreptăți, ce se fac în deosebi naționalității române, eu de astă-dată numai despre un mare gravamen vreau să fac în șirele aceste amintire: *adece despre delăturarea și preterarea Românilor în oficiile publice.*

E lucru cunoscut, că mulți dintre tinerii noștri își fac studiile lor de drept la universitățile sau academiile maghiare cu cel mai strălucit succes și aplicându-se de exemplu pe cariera justiției, după depunerea esamenului judecătoresc practic scris de lege, după multe osteneți și lupte ajung de a fi subjuși, din care post după un serviciu de 5—6 ani ar trebui să fiă înaintați ca judecători de cerc regesci sau ca judecători la tribunal, însă, lucru dureros, că acésta de tot rar se întâmplă, de-

ore-ce un subjuce de naționalitate română după cugetarea șovinistică & unor președinți de tribunal și a unor agenți neconștiențioși ai stăpânirii nu pôte fi aplicat la un post de *încredere* precum e postul de judecător de cerc, va să zică un Român nu pôte fi șef de justiție într'un ținut locuit de Români.

Domnii memorați uită, că o astfel de cugetare involvă în sine un păcat grav și în contra legilor naturii și a civilizațiunii omenesci, fiind-că ce pôte fi mai mare nedreptate și așa zicând mai mare tirănie decât ca un cetățen de baștină să fiă împedecat în înaintarea sa, pentru că din întâmplare e de altă rasă? Preterarea cuiva din motiv de naționalitate cuprinde în sine cea mai mare neîncredere și nedreptate, căci o astfel de procedere vatămă în cel mai mare grad ambițiunea și simțul de dreptate a persoanei respective.

Dér o astfel de procedere lovesce și în rațiunea sănătoasă, fiind-că e lucru bine cunoscut tuturor, că acela, care odată se aplică ca am-ploiat al statului, nu se ocupă de politica militantă și numai pentru aceea, că nu e născut din sinul naționalității maghiare și nu se lapedă de naționalitatea sa, nu merită o tractare așa umilitore, deore-ce și densus e cetățen al acestei țări și și-a câștigat o calificățiune egală cu aceea a colegilor săi de soiul maghiar. Dacă un judecător român ar comite fapte, cari lovesc în lege sau s'ar amesteca în lucruri, cari cad afară de sfera sa de activitate, există o lege despre responsabilitatea judecătorilor, să fiă tras la răspundere, însă e cea mai mare injuriă a presupune despre densus, că nu e om, în care să te poți încrede și pentru aceea fără de nici o vină al *eschide dela înaintarea meritată.*

După o activitate lungă și obositore, unora dintre judecătorii noștri dela prima instanță, li-au mai succedat colo de a fi numiți judecători la tablele regesci (Curțile de apel). Aici după un serviciu erăși lung, greu și onest își câștigă dreptul necontestabil de-a fi înaintați ca judecători la Curiă (Curtea de cassățiă), ca președinți de senat, sau ca procurori generali. Dér și aici bărbații noștri sunt întâmpinați cu cea mai mare răcelă și neîncredere, ce evident dovedesc acea împrejurare, că începând dela descentralizarea tablelor regesci din Budapesta și Mureș-Oșorhei, efectuită în sensul articolului de lege 25 din anul 1890, în anul 1891 nici un judecător de naționalitate română aplicat la ore-care tablă regescă n'a fost numit președinte de senat sau procuror general, deși avem câțiva judecători la tablele regesci, cari nu numai în sfera lor de activitate s'au afirmat ca nisce legiști distinși, ci și pe terenul juridic prin scrieri în materia de drept și-au câștigat renume înaintea cercurilor, cari se ocupă cu cestiuni de drept și cu cultivarea literaturii juridice.

Neîncrederea, și așa zicând aversiunea în contra soiului nostru așa de tare s'a înrădăcinat în cercurile guvernăntilor noștri, încât unui judecător de viață română dela curtea de apel, deși un jude de tablă în rang precedeză pe un președinte de tribunal, nu i-ar succeda a fi numit președinte al unui tribunal situat pe un teritor locuit de Români, fiind-că guvernăntii — după cum ei înșiși franc recunosc — nu au încredere într'un bărbat de altă naționalitate și așa posturile de *încredere, precum sunt: postul de președinte de tribunal, postul de procuror și de judecător de cerc* — cu prea puține excepțiuni — numai celor ce se țin de rassa domnitore se conferesc. Ne-am puté provoca la casuri concrete, dér de astă-dată nu facem acésta.

Conferența episcopilor catolici.

Alaltăieri s'a ținut în palatul primațial din Buda o conferență a episcopilor catolici, ocupându-se cu măsurile, respective cu poziția ce are să ia colegiul episcopilor față de hotărârile congresului, precum și a stabili modalitățile de contact cu comisiunea alasă de congres. Episcopii au ales o comisiune de trei, cărora li-au dat însărcinarea să comunice comisiunii congresului punctul de vedere al episcopatului.

Dintre arhierii români uniți I. P. S. Sa Metropolitan Dr. V. Mihai și episcopii săi sufragani Mihail Pavel și Dr. D. Radu au refuzat să ia parte la conferență, provocându-se la cunoscutul punct de vedere al bisericeii române unite față de plătita autonomă catolică, cu care s'au ocupat conferența. Episcopul dela Gherla însă Dr. I. Szabo a făcut și de rândul acesta excepțiune și s'a rătăcit printre vlădicii unguri. Erăși arată dér episcopul Szabo velleități de a se separa în cauza cea mare a bisericeii, când, după spusele foilor unguresci, Metropolitanul său și cu ceilalți frați ai săi și-au reînuit rezervele lor de drept și protestările de mai înainte. Până când ore episcopul Szabo va juca acest rol umilitor în paguba intereselor bisericeii și a autorității episcopatului român unit?

Din „Reichsrath”. Ședința dela 3 Martie a „Reichsrath”-ului a fost importantă pentru motivul, că deputatul ceh Pacak, vorbind în dezbaterile asupra programului guvernului, a declarat, că *introduce-rea limbii germane ca limbă de stat va uni toate naționalitățile în contra Germanilor.* Pacak a cerut dela guvern să se declare hotărât asupra situațiunii și a făcut cunoscut, că *Cehii vor face obstrucțiune până când nu vor primi satisfacțiă pentru retragerea ordonanțelor de limbă.*

Dimisia lui Banffy. „Vaterland” din Viena scrie următoarele: „Măestrul suprem de curte br. Desid. Banffy — cum anunță și foile maghiare — va dimisiona înouând din post. Până acum pasul acesta se punea în legătură cu noul organ de presă al lui Banffy „Magyar Szó”, care într'un mod prea malițios lucrăza contra actualului guvern. Acum însă drept cauză a retragerii lui Banffy se aduce, că el n'a predat noului ministru-președinte (Szell) cassa partidei liberale, care se folosia la alegeri

și despre care trebuia să-și dea sēma. E cunoscut, că în Noemvre și Decemvre 1898 Banffy voia să disolve camera și se ordone alegeri nouă. Cei-ce cunosc sistemul electoral al lui Banffy, știu, că pentru așa ceva avea lipsă de bani mulți; de fapt Banffy a căpătat bani mulți pentru alegeri, nu numai bani unguresci și „austriaci”, ci și bani străini „ca dar”. Că ore Banffy, fiind de fapt introdusă acțiunea electorală, a cruțat său nu ceva și cât a cruțat, și dat'a el ceva lui Coloman Szell?—acésta o știu mai bine cercurile interesate. După-ce Banffy a administrat însuși cassa electorală, la totă întâmplarea se pôte aștepta, că deca a făcut ceva economii, să le predea urmașului său, ér decât nu, atunci foarte cu greu i va fi lui Coloman Szell să facă alegeri nouă în Ungaria.”

Cu toate-că una din oficiioasele maghiare ține să dea o desmăntire la afirmările noțiței aparute în „Vaterland”, totuși rămâne o mare bănuială asupra isprăvilor fostului ministru pașă Banffy.

Certă între kossuthiști.

Între cele două fracțiuni ale partidei independente (kossuthiste) a isbucnit în timpul din urmă o certă foarte înverșunată, care s'a manifestat și în ședința de alaltăieri a dietei.

Fracțiunea-Eötvös continuă prin organul său „Egyetertes” de mult timp o campanie violentă și pățimașe în contra fracțiunii lui Ugron. În timpul din urmă campania acésta s'a purtat și se pörtă pe tema, că Ugron, ca mare proprietar de pământ, face speculațiuni cu ovēs pe sēma armatei și că la intervenirea lui câte-va firme jidovesi ar fi căpătat concesiune de a liferă ovēs.

Amicii lui Ugron au luat în nume de rău acésta campanie pățimașă, și însuși Ugron a adresat o scrisore lui Francisc Kossuth, — al cărui organ se dice a fi „Egyetertes” și la care de fapt colaborează Kossuth, — decât nu vede sosit timpul, ca atacurile contra lui și a fracțiunii ugro-niste să înceteze. La scrisore acésta Kossuth a răspuns, că foia „Egyetertes” nu este a lui, n'are nici el, nici partida influență asupra ei și nu pôte să-i impună, ce să scrie și să nu scrie, căci foia este proprietatea unei societăți pe acțiuni.

Cu tot schimbul acestor scrisori, în ședința de Sămbătă a dietei a isbucnit violența. Thaly a strigat, că ugrouniștii nu sunt independenți. Olay i-a numit „partida liferanților de ovēs”. În schimb din partea ugrouniștilor li-s'a răspuns atacătorilor cu epitetul, că sunt „partida asigurărilor” și „partida Fortuna”. După-ce Rakovsky a sărit în apărarea lui Ugron, kossuthistul Olay a anunțat dietei cas de incompatibilitate față de Ugron.

În urma acésta o mare animosităte și disensiune se da pe față între fracțiunile partidei independente, care de sigur vor avé încă urmări și mai fatale pentru ea. Se vorbește chiar că certă se va continua și prin ducele, după-ce și unii și alții și-au aruncat vorbe grele în parlament.

Fracțiunea lui Ugron a ținut eri o conferență cu scop de a lua măsură pentru o contracțiune. Cei mai mulți preved, că de aici se va născă un mare „haborușag”, în care se vor bate în capete vechile patimi și urî personale, deși Kossuth asigură pe Ugron, că el nu este amic al certelor și frecărilor între membrii acelești partide.

* Nu de mult am înregistrat păreri tinerului deputat Hegedüs despre funcționarii publici din Ungaria. Astăși dăm loc aici unei voci române, care se ocupă de tratarea ce o întâmpină Români, câți se mai pot strecura, foarte sporadic, în câte-o funcțiune publică de stat. — Red.

